

Зустрінь мене біля озера

КУПИТИ

«Ти і я за рік... Не підведи мене».

Десять років тому серце Ферн остаточно стало належати Віллу Бекстеру — амбіційному художнику, якого випадково зустріла у Торонто. Він порушив обіцянку зустрітися біля озера через рік, а вона не живе у великому місті, як мріяла. Та доля знову зведе їх на порозі старенького курорту, який колись належав матері Ферн, а тепер повільно перетворюється на хаос...

На її подив, він приїжджає із запізненням на дев'ять років, із валізою в руках та пропозицією допомоги на вустах. Вілл, мабуть, єдина людина, яка розуміє, через що проходить Ферн. Проте як вона може довіряти цьому міражеві в дорогому костюмі, який зовсім не схожий на двадцятидворічного Вілла з її минулого? Він щось приховує, і Ферн не впевнена, чи хоче знати, що саме.

Але десять років тому Вілл Бекстер урятував її. Чи зможе вона тепер зробити те саме для нього?

Ніхто не помічає, як я наближаюся до першої стійки. Стіл на рецепції вражає: вирізаний з великого стовбура дерева, простий, але не вбогий, утілення маминої естетики. За стійкою нікого. Я швидко проходжу повз неї до кабінету, зачиняю двері й замикаюся ізсередини.

Кімната більше схожа на хату рибалки, аніж на робоче місце. Стіни оббиті сосновими дошками, два старовинні письмові столи, маленьке віконце, завішене хисткою картатою фіранкою. Сумніваюся, що це місце сильно змінилося відтоді, як його побудували в 1800-х роках. Немає й натяку на те, скільки часу мама провела тут, окрім моєї дитячої фотографії, прикріпленої до деревини, і слабкого аромату парфумів «Клінік».

Я опускаюся в одне з потертих шкіряних крісел і вмикаю пластиковий настільний вентилятор. Це одне з небагатьох місць у будівлі без кондиціонера, тому в кабінеті панує така задуха, що моє тіло стає липким. Доводиться підняти лікті, наче опудало, і розмахувати руками туди-сюди. Плями під пахвами — останнє, що мені зараз потрібно.

Поки я охолоджуюся перед тим, як перевзутися в підбори, також роздивляюся стос наших брошур. «Курорт "Брук-бенкс" — ваш дивовижний відпочинок у Маскоці» — виголошує текст, надрукований дешевим шрифтом, над фото заходу сонця на пляжі. Удалині видніється готель, суміш заміського котеджу й замку. Мені аж смішно: курорт «Брукбенкс» — місце для відпочинку, від якого я так і не змогла відпочити.

Можливо, Джеймі забуде, що я погодилася взяти участь у сьогоднішньому вечері, і я зможу прокрастися назад до будинку, влізти в розтягнуті штани й влити в себе відро холодного білого вина.

Скрегоче дверна ручка.

Не пощастило.

— Ферні? — гукає Джеймі. — Ти що, замкнулася? З тобою там усе гаразд?

— Дай мені п'ять хвилин, — здавлено відповідаю.

— Ти ж не втечеш, правда? Ти присяглася, що зробиш це, — продовжує він.

— Краще б не нагадував. Я боюся цього весь день. А може, і все життя.

— Та знаю, знаю. Мені треба закінчити з паперами, — я заплющую очі, зрозумівши помилку. — Уже майже все.

— З якими ще паперами? Із замовленням білизни? Для цього ж є система.

Мама для всього мала систему, тож Джеймі проти того, щоб я втручалася в якусь з них.

Він нервується. Попри пік сезону багато номерів порожні. Уже минуло шість тижнів відтоді, як я повернулася, і Джеймі вважає, що це лише питання часу, коли я візьмуся за справу й зміню все на краще. Мені б його впевненість. Я ще навіть не вирішила, чи лишуся тут.

— Тобі не вдасться виставити мене з мого ж кабінету. Я маю ключ.

Лаюся собі під ніс. Звісно, він має ключ.

Буде незручно, якщо йому доведеться витягати мене звідси, а я переконана, що Джеймі на таке здатен. Я не влаштовувала сцен на курорті з випускного класу школи й не збираюся починати. Коли доводиться бути тут, мені постійно здається, що я повертаюся в дитинство. Але тепер я вже не те нерозважливе сімнадцятирічне дівчисько.

Я глибоко вдихаю, підводжуся й розгладжую долонями затісну сукню. Рвані джинси, у яких я живу останні роки, для такого обіду не підходять. Коли перевдягаюся, то майже чую повчальний голос мами: «Я знаю, що ти можеш ходити цілий день у піжамі, але ми маємо задавати тон, горошинко».

Я відчиняю двері.

Лляні кучері Джеймі коротко підстрижені й укладені в слухняну зачіску. Проте його обличчя залишається таким само дитячим, як і тоді, коли він вважав дезодорант необов'язковим.

— Ти замовляла білизну? — перепитує Джеймі.

— Та ні, — відповідаю. — Ви маєте систему.

Він кліпає, не розуміючи, чи кепкую я з нього. Джеймі працює генеральним директором курорту вже три роки, а я все ніяк не можу до цього звикнути. У випрасуваних штанах і краватці він має такий вигляд, ніби грається в переодягання. А в моїй уяві Джеймі все ще залишається очеретяним щуром у плавках і бандані.

Він також не ладен визначитися, як до мене ставитися: його розриває між бажанням догодити мені, новій шефіні, і бажанням не допустити, щоб я все тут зруйнувала. Повинен бути якийсь космічний закон, який забороняв би колишнім працювати разом.

— Ти був таким веселуном, — кажу йому, і він усміхається.

Тепер переді мною стоїть той самий Джеймі — із глибокими зморшками навкруги усміхненого рота і яскраво-блакитними очима. Той Джеймі, який колись, обкурений і вдягнений у широченну фіолетову сукню-халат, поцуплену з будиночка пані Роуз, горланив «Jagged Little Pill» Аланіс Моріссетт.

Чи не найбільше в Джеймі мені подобалася його любов до уваги. З ним поруч на мене ніхто не дивився. Правда, так само мене приваблювало те, що він не носив під одягом білизни. Джеймі був хорошим бойфрендом і просто ідеальною диверсією.

— Як і ти, — він примружується. — Це сукня твоєї мами?

Я киваю.

— На мені не сидить.

Рекомендована література

Коефіцієнт поцілунку

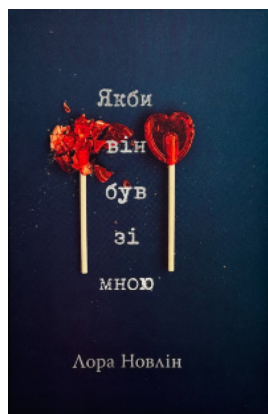
Шлях королів. Хроніки Буресвітла

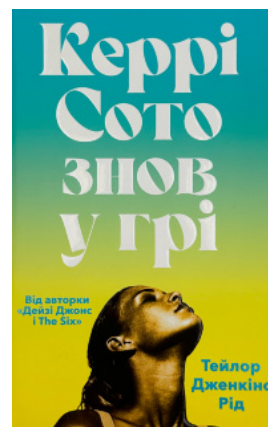
Чудовий хлопець із кафе "Зупинка"

Сімейна гра

Якби він був зі мною

Керрі Сото знов у грі

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ